

Artt. 146 (artsen uit derde landen voor een klinische opleiding) en 145 (artsen uit derde landen)

Wet van 10 mei 2015 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen, gecoördineerd op 10 mei 2015, *BS (BS 18 juni 2015 (ed. 1))*.

I.	Artikel 146 (artsen uit derde landen voor een klinische opleiding in België).....	2
II.	Artikel 145.....	3
a)	Niet alleen om de Belgische bevolking te beschermen, maar ook om het vertrouwen te behouden van andere EU Lidstaten.....	3
b)	De (volledige) gelijkwaardigheid van het diploma wordt beoordeeld door NARIC.....	5
	Vlaanderen en de Commission d'équivalence	5
c)	De aanvrager moet ook een "certificate of current professional status of CCPS"	6
	voorleggen (art 145, § 2, 3e alinea).....	6
d)	De relatie met de erkenning van een bepaalde beroepskwalificatie (bv erkenning.....	6
	gynaecoloog) moet verduidelijkt worden.....	6
e)	Conclusie:.....	7
	Bespreking door het Bureau (art 145)	7

I. Artikel 146 (artsen uit derde landen voor een klinische opleiding in België)

Hier zijn gedetailleerde criteria voorzien en de opleiding gebeurt in een gesuperviseerde context.

Minpunt is dat het diploma niet vooraf door NARIC VLAANDEREN of de Commission d'équivalence bekeken wordt. Er wordt gewezen op toenemende diploma-fraude.

De overeenkomst tussen de Belgische en buitenlandse universiteit laat een indirecte bevestiging toe.

Verscheidende dossiers (voornamelijk uit Libanon) illustreren dat kandidaten na een opleiding volgens art 146, een toelating tot uitoefening overeenkomstig art 145 aanvragen.

Dit is niet de bedoeling en strookt niet met de principes van de WHO Global Code of practice on het international recruitment of health personnel.

Maar art 146, §2, 4, f voorziet enkel dat de universiteit van het derde land garantie moet geven dat de kandidaat terug *kan* keren.

In art. 146, tweede alinea is bepaald: “Na afloop van de opleiding bezorgt de verantwoordelijke van de stagedienst een verslag aan de Hoge Raad van artsen-specialisten en huisartsen”.

Dit zal niet mogen vergeten worden in de procedure van de Werkgroep.

Tenslotte komt een wetsvoorstel ter sprake van de hr volksvertegenwoordiger R. De Caluwé, waarbij nieuwe aanvragen in het kader van art 146 tot 31 december 2020 onontvankelijk zouden zijn en niet meer zouden behandeld worden.

Sommigen wijzen op de zwakte van de motivering, die misbruik maakt van de COVID-situatie. Dit initiatief wordt in het zuiden van het land (met de meeste aanvragen gezien de taal) als agressief ervaren.

II. Artikel 145

P. Waterbley wijst op de grote verantwoordelijkheid van de Hoge Raad Artsen ¹ en van de Werkgroep art 145 om de evaluatie voldoende zorgvuldig en strikt toe te passen.

a) Niet alleen om de Belgische bevolking te beschermen, maar ook om het vertrouwen te behouden van andere EU Lidstaten.

Art. 3.3 van de Richtlijn Beroepskwalificaties 2005/36/EC bepaalt dat een Belgische Erkenning van een kwalificatie uit een derde land na 3 jaar activiteit in België, moet leiden tot een erkenning in een andere Lidstaat (bv Duitsland) :

“Evidence of formal qualifications issued by a third country shall be regarded as evidence of formal qualifications if the holder has three years' professional experience in the profession concerned on the territory of the Member State which recognised that evidence of formal qualifications in accordance with Article 2(2), certified by that Member State.”

Er wordt verwezen naar art 2 (2) dat dus moet gerespecteerd worden door België:

“Each Member State may permit Member State nationals in possession of evidence of professional qualifications not obtained in a Member State to pursue a regulated profession within the meaning of Article 3(1)(a) on its territory in accordance with its rules. In the case of professions covered by Title III, Chapter III, this initial recognition shall respect the minimum training conditions laid down in that Chapter.”

De minimum training conditions van Titel III, Chapter III worden opgesomd in Chapter III, section 2 “Doctors of medicine”.

We geven niet de criteria voor de arts-specialisten en voor de huisartsen weer gezien deze erkenningsmaterie door de gefedereerde entiteiten moet beoordeeld worden.

De bevoegdheid van het federaal niveau voor art 145, beperkt zich bij een strikte lezing (een ruimere lezing kan niet a priori afgewezen worden, cf infra) tot de evaluatie van de “basic medical training”, die bepaald wordt door art 24 van de Richtlijn 2005/36/EC:

“Section 2 Doctors of medicine

¹ Hoge Raad van artsen-specialisten en huisartsen.

Article 24 Basic medical training

1. Admission to basic medical training shall be contingent upon possession of a diploma or certificate providing access, for the studies in question, to universities.

2. Basic medical training shall comprise a total of at least five years of study, which may in addition be expressed with the equivalent ECTS credits, and shall consist of at least 5 500 hours of theoretical and practical training provided by, or under the supervision of, a university. For professionals who began their studies before 1 January 1972, the course of training referred to in the first subparagraph may comprise six months of full-time practical training at university level under the supervision of the competent authorities.

3. Basic medical training shall provide an assurance that the person in question has acquired the following knowledge and skills:

(a) adequate knowledge of the sciences on which medicine is based and a good understanding of the scientific methods including the principles of measuring biological functions, the evaluation of scientifically established facts and the analysis of data;

(b) sufficient understanding of the structure, functions and behaviour of healthy and sick persons, as well as relations between the state of health and physical and social surroundings of the human being;

(c) adequate knowledge of clinical disciplines and practices, providing him with a coherent picture of mental and physical diseases, of medicine from the points of view of prophylaxis, diagnosis and therapy and of human reproduction;

(d) suitable clinical experience in hospitals under appropriate supervision."

4

Deze bepalingen uit de Richtlijn geven dus een brede evaluatiebasis en -verantwoordelijkheid aan ons land.

Maar het federaal niveau beschikt over minder wettelijk uitgewerkte criteria in art 145.

Er moet een conforme aanvraag gebeuren, er moeten bewijsstukken voorliggen inzake de gelijkwaardigheid van het diploma "... en, in voorkomend geval, de erkenning of registratie" voor het beroep in kwestie.

Tenslotte moet de aanvrager ook een getuigschrift toevoegen of, bij ontstentenis elk ander bewijsmiddel waarin wordt bevestigd dat op het moment van de aanvraag, tijdelijk of permanent geen beroepsbeperkingen of beroepsverbod werd opgelegd door de nationale autoriteiten of rechtbanken van de landen waar de aanvrager het beroep heeft uitgeoefend" (certificate of current professional status of CCPS).

b) De (volledige) 2 gelijkwaardigheid van het diploma wordt beoordeeld door NARIC Vlaanderen en de Commission d'équivalence 3.

Volgende vaststellingen:

- Bijna alle Franstalige dossiers worden ingediend bij NARIC Vlaanderen. Soms wordt een dossier eerst negatief beoordeeld door de Commission d'équivalence (of wordt enkel een beperkte équivalence de niveau d'études vastgesteld), terwijl NARIC VLAANDEREN zonder probleem een academische volledige gelijkwaardigheid (geneeskunde) toekent.

Sommige kandidaten dienen een dubbele aanvraag in, wetende dat de NARIC VLAANDEREN aanvraag quasi zeker tot succes leidt.

- NARIC VLAANDEREN reikt soms attesten uit waarbij in een artikel opgemerkt werd dat het originele diploma niet voorgelegd werd. Op basis van een studiebewijs uit een derde land, wordt dan toch een gelijkwaardigheid met de Vlaamse graad van "master of medicine in de geneeskunde" gegeven. Maar een ander artikel van het NARIC VLAANDEREN attest bepaalt dan "Dit besluit is enkel rechtsgeldig op vertoon van het origineel en authentiek buitenlands diploma dat wordt vermeld in dit besluit".

- De Commission d'équivalence zou bijkomende eisen stellen op de bewezen kennis van radioprotectie, deontologie en sociale zekerheid (zie ook Richtlijn supra).

- De frequentie is niet bekend van een individueel interview (art 11 Besluit Vlaamse Regering 14 juni 2013 en art 11 Arrêté du Gouvernement de la Communauté française du 29 juin 2016) en bekwaamheidsonderzoek (art 14, §2 Besluit van 14 juni 2013 en art 11 Arrêté du 29 juin 2016).

Een overleg met deze instanties van de gefedereerde eniteiten, is aangewezen.

² Het betreft een gereguleerd beroep 'arts' en het gaat om evaluatie van volledige gelijkwaardigheid van diploma's en niet om de niveaugelijkwaardigheid. Hfdstk II Vlaamse Besluit van 14 juni 2013; Art 1, 4° en artt8-12 Arrêté du 29 juin 2016.

³ Besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs, BS 18 juli 2013.

Arrêté du Gouvernement de la Communauté française du 29 juin 2016 déterminant les conditions et la procédure d'octroi de l'équivalence des titres, diplômes et certificats d'études supérieures délivrés à l'étranger, MB du 16 septembre 2016.

NARIC = National Academic recognition and information center, Agentschap voor hoger onderwijs, volwassenonderwijs, kwalificaties & studietoelagen.

179
180 c) De aanvrager moet ook een “certificate of current professional status of CCPS”
181 voorleggen (art 145, § 2, 3e alinea).
182
183 Een getuigschrift of, bij ontstentenis elk ander bewijsmiddel waarin wordt bevestigd dat op het moment
184 van de aanvraag , tijdelijk of permanent geen beroepsbeperkingen of beroepsverbod werd opgelegd
185 door de nationale autoriteiten of rechtbanken van de landen waar de aanvrager het beroep heeft
186 uitgeoefend” (certificate of current professional status of CCPS).
187
188 Sommige kandidaten leggen gewoon een eigen verklaring af en verwijzen naar een oorlogssituatie in het
189 derde land.
190 Gezien de nodige zorgvuldigheid bij de evaluatie van aanvragen, gezien het belang van het uitsluiten van
191 een beroepsverbod en – beperkingen in het derde land, kan een “auto-declaratie” (dat overigens geen
192 ‘bewijsmiddel’ kan zijn), nooit aanvaard worden als voldoende.
193 Een “ander bewijsmiddel” (dan een getuigschrift) zal door de Werkgroep art 145 en door de Hoge Raad
194 Artsen moeten beoordeeld worden, maar er kan bv. gedacht worden aan bevestigingen door
195 verantwoordelijken van universiteiten ...
196
197

198 d) De relatie met de erkenning van een bepaalde beroepskwalificatie (bv erkenning
199 gynaecoloog) moet verduidelijkt worden.

200
201
202 De toelating door de Koning zoals voorzien in art 145, betreft een toelating tot uitoefening van “hun”
203 beroep (art 145, §1) (“...désirent exercer en Belgique des activités professionnelles visées aux articles 3,
204 §1er, ...”).

205
206 De wetgeving inzake titelbescherming (Wet 10 mei 2015 ⁴) inzake titelbescherming en de procedure
207 inzake erkenning van kwalificaties geldt.

208
209 Moet de kandidaat uit het derde land NA de procedure art 145, nog de procedure bij de
210 Erkenningscommissie doorlopen waarbij compenserende maatregelen kunnen voorzien worden
211 vooraleer de erkenning toegekend wordt als gynaecoloog?

212
213 Dit is de meest courante interpretatie.

214
215 De nodige duidelijkheid ⁵ zou dan moeten gegeven worden aan bv ziekenhuizen en hoofdartsen: in deze
216 interpretatie betekent een gunstig resultaat van art 145 enkel dat de arts uit het derde land de
217 geneeskunde mag uitoefenen en is er nog geenszins een erkenning als gynaecoloog. Deze laatste
218 erkenning is relevant voor RIZIV tarificatie als gynaecoloog en kan onrechtstreeks relevant zijn voor

⁴ Wet van 10 mei 2015 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen, gecoördineerd op 10 mei 2015, *BS (BS 18 juni 2015 (ed. 1))*.

⁵ Bijvoorbeeld met een duidelijke waarschuwing/disclaimer dat een visum tot uitoefening van de geneeskunde, nog niet de erkenning van het specialisme inhoudt.

eventuele aansprakelijkheidsdiscussies: een gynaecoloog uit een derde land verkreeg gunstig resultaat voor art 145, vraagt *geen* erkenning aan als gynaecoloog (draagt dan ook de titel niet) bij de gefedereerde overheid, maar oefent de gynaecologie de facto uit waarbij enkel 000 RIZIV nummers worden aangerekend of andere praktische financiële schikkingen in een ziekenhuis worden getroffen.

Of impliceert de procedure art 145 reeds een evaluatie van een (bekomen) erkenning van een beroepskwalificatie ?

Deze laatste interpretatie is niet volledig uit de lucht gegrepen: art 145, §1 heeft het over “hun beroep” uitoefenen (in elke aanvraag art 145 wordt de specialiteit vermeld door de aanvrager) en bij een bepaalde interpretatie ⁶ vereist de tweede alinea van art 145, §2 dat naast de bewijsstukken met betrekking tot de gelijkwaardigheid van het diploma ook kan vereist worden in de aanvraagprocedure “..., in voorkomend geval, de erkenning of de registratie heeft bekomen voor het beroep in kwestie.”

Waardoor de Hoge Raad Artsen in deze interpretatie ook over de “bekomen” erkenning als gynaecoloog een advies zou moeten formuleren en zich hiervoor best zou baseren op een voorafgaand standpunt van de gefedereerde entiteiten op advies van de Erkenningscommissie.

e) Conclusie:

Een overleg tussen een delegatie van de Werkgroep 145 – 146 en een vertegenwoordiging van de gefedereerde entiteiten (equivalentie diploma’s, Erkenningscommissies) wordt voorgesteld. Dit overleg zal eveneens toelaten meer duidelijkheid te bekomen inzake alle procedures bij de verschillende entiteiten.

Bespreking door het Bureau (art 145)

De analyse wordt positief beoordeeld en een communicatie en overleg is zeker aangewezen. De procedure moet op alle niveaus met de nodige zorgvuldigheid gebeuren. De vaststelling dat quasi alle Franstalige dossiers via NARIC Vlaanderen (gezien de quasi zekere kans op slagen) ingediend worden, moet zeker besproken worden.

Een lid merkt op dat het voorzien van een tijdelijk karakter aan de RIZIV 000 code, al heel wat zou oplossen. Een ander lid merkt op dat ook Belgische artsen levenslang dit nummer willen voor een beperkte activiteit naast een andere hoofdactiviteit (administratie, arbeidsgeneeskunde ...). Overigens zou het onmogelijk maken van de RIZIV 000 regeling weinig oplossen gezien de artsen uit

⁶ Ofwel wordt ervan uitgegaan dat “in voorkomend geval” enkel dié gezondheidsberoepen betreft waar een erkenning reglementair voorzien is voor de basisuitoefening.

260 derde landen na het verkrijgen van een visum, kunnen contracteren met een financiële regeling die de
261 RIZIV interventies voor hen minder belangrijk maakt.

262

263 -----

264